

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9Co/331/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7615217132
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 07. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Veščičíková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7615217132.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Veščičíkovej a členiek senátu JUDr. Viery Bodnárovej a JUDr. Dany Popovičovej v spore žalobcu Štátny fond rozvoja bývania, Bratislava, Lamačská cesta 8, IČO: 31 749 542, zast. AENEA Legal s.r.o., Bratislava, Jozefská 3, IČO: 35 951 125, proti žalovaným 1.) D. G., nar. XX.X.XXXX, N., Z. XXX/X, zast. Mgr. Petrom Lindemanom, advokátom, Advokátska kancelária, Poprad, Mnoheľova 17, 2) L. H., nar. XX.X.XXXX, I. N., zast. Mgr. Marošom Ježíkom, advokátom, Advokátska kancelária, Poprad, Námestie sv. Egídia 95 a 3.) S. V., nar. XX.X.XXXX, X., H. X, zast. Mgr. Petrom Lindemanom, advokátom, Advokátska kancelária, Poprad, Mnoheľova 17, o zaplatenie 15.569,47 eur istiny s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku 8C/405/2015-134 z 18.5.2017 Okresného súdu Spišská Nová Ves

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie (ďalej len „súd“) rozsudkom žalobu zamietol a rozhodol, že žalovaní 1, 2 a 3 majú nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Žalobca sa žalobou, doručenou súdu 11.9.2015 domáhal, uloženia povinnosti žalovaným 1,2,3 zaplatiť mu 12.958,89 eur so zmluvným úrokom vo výške 1.168,54 eur, s 9% úrokom z omeškania ročne zo sumy 12.958,89 eur počnúc do 11.6.2012 do zaplatenia, zmluvnú pokutu 1.442,04 eur a nahradiť trovy konania, na tom skutkovom a právnom základe, že ako veriteľ uzavrel so žalovanou v 1. rade ako dlžníčkou Zmluvu o poskytnutí podpory vo forme úveru č. XXX/XXXX/XXXX uzavretú podľa zák. č. 126/1996 Z.z. O štátnom fonde rozvoja bývania, na základe ktorej bola žalovanej 1 poskytnutá podpora vo výške 4.979,09 eur formou úveru. V zmysle uvedenej zmluvy sa žalovaná 1. zaviazala splatiť celý úver so základnou úrokovou sadzbou vo výške 1% a to formou 359 splátok vo výške jednotlivjej splátky 53,41 eur a poslednej splátky vo výške zostatku dlhu. Začiatok splácania sa určil v trvaní troch mesiacov od uzavretia zmluvy. Zmluva bola zabezpečená ručením žalovanými 2,3. Listom z 25.4.2012 žalobca žalovaným 1, 2, 3 zaslal odstúpenie od predmetnej zmluvy z dôvodu porušovania povinností zo strany žalovaných 1, 2, 3, čím sa stal splatným celý dlh. Žalovaní 1, 2, 3 boli zároveň vyzvaní k úhrade celého dlhu.

3. Súd vykonaným dokazovaním zistil, že Zmluvou o poskytnutí podpory uzavretej podľa ust. zák. č.124/1996 Z.z. o Štátnom rozvoje fonde rozvoja bývania v znení neskorších predpisov, č. XXX/XXXX/XXXX z 25.5.2000 sa zmluvné strany: žalobca ako veriteľ a žalovaná v 1. ako dlžníčka a žalovaní 2,3 ako ručiteľia dohodli na uzavretí zmluvy o poskytnutí podpory podľa zák. č. 124/1996 Z. z. o Štátnom fonde rozvoja bývania. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie podpory z prostriedkov fondu vo forme úveru.

Účelom úveru bolo stavba rodinného domu v N.. Zmluvné strany sa dohodli na výške úveru 4.979,09 eur pri základnej úrokovej sadzbe 1 %. Žalobca listom z 25.4.2012 adresovanom žalovaným v 1. až 3. rade oznámil, že odstupuje od úverovej zmluvy z dôvodu, že si nespĺnili povinnosť splácať poskytnutý úver v pravidelných mesačných splátkach vždy k 15. dňu v mesiaci a dostali sa do omeškania z 10 splátkami vo výške 534,09 eur. Žalobca k námietke premlčania poukázal na § 1 ods. 3 písm. p) zák. č. 129/2010 Z.z., že nemožno predmetný úver považovať za spotrebiteľský úver, že úver poskytnutý žalobcom, teda Štátnym fondom rozvoja bývania nie je spotrebiteľským úverom. V tejto veci zastával právny názor, že zmluva o poskytnutí podpory vo forme úveru bola uzavretá podľa § 497 Obch. zák., čím medzi zmluvnými stranami vznikol obchodnoprávny vzťah upravený ust. Obchodného zákonníka a nejde o spotrebiteľský úver, že predmetnú zmluvu je potrebné posudzovať v zmysle ust. Obch. zák. a z toho dôvodu je potrebné aplikovať 4-ročnú premlčaciu dobu odo dňa nastúpenia účinkov platného odstúpenia od zmluvy, takže predmetný dlh nie je premlčaný. Zást. žalovaných nesúhlasil s právnym posúdením veci ako to prezentoval žalobca v tom zmysle, že by sa mali výlučne ust. Obchodného zákonníka, že zmluva, ktorá bola uzatvorená medzi žalobcom a žalovanými 1,2,3 je spotrebiteľskou zmluvou a preto na predmetný právny vzťah je potrebné použiť ust. Občianskeho zákonníka, ako aj zákona o ochrane spotrebiteľa. Poukázal na to, že v zmysle § 52 ods. 3 Obč. zák. má žalobca postavenie dodávateľa a na znenie § 54 ods. 1,2 Obč. zák., podľa ktorého zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa, že spotrebiteľ sa nemôže vzdať svojich práv alebo inak si zhoršiť svoje zmluvné postavenia, že pochybnosťou v obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší, že pokiaľ žalobca uskutočnil 25.4.2012 písomné odstúpenie od zmluvy, ktoré malo byť doručené žalovaným 1,2,3 dňa 11.12.2012, týmto odstúpením od zmluvy došlo k zrušeniu zmluvy od začiatku a zmluvné strany si boli povinné vydať vzájomné plnenia podľa zásad upravených v občianskom zákonníku o vydaní bezdôvodného obohatenia. V tejto súvislosti poukázal na § 107 ods. 1 Obč. zák., a keďže k odstúpeniu od zmluvy došlo dňa 25.4.2012, 2-ročná lehota na vydanie bezdôvodného obohatenia uplynula 25.4.2014. Žalobca podal žalobu na súd až dňa 11.9.2015, žalovaní 1-3 preto vznášajú námietku premlčania a považujú celý nárok žalobcu za premlčaný. Z pozície ručiteľov - žalovaného 2-3 pokiaľ došlo k odstúpeniu od zmluvy, došlo k zániku - zrušeniu zmluvy a záväzku, keďže ručenie, ktoré zabezpečovalo vrátenie úveru sa viaž na hlavný záväzkový vzťah, tak zaniklo aj ručenie žalovaného v 2. a 3. rade. Súd, vychádzajúc z § 48, § 457 aq § 107 ods. 1 Obč. zák., v predmetnom spore prihliadol na námietku premlčania uplatnenej pohľadávky, ktorú vzniesol žalovaný v 3. rade. Z vykonaných dôkazov zistil, žalobca odstúpil od zmluvy 25.4.2012, že podľa Občianskeho zákonníka sa zmluva zrušuje s účinkami od začiatku a momentom odstúpenia od zmluvy vznikajú práva a povinnosti z porušenia práva. Žalobcovi tak vzniklo právo na vydanie bezdôvodného obohatenia. Žaloba bola podaná na súde 11.9.2015, teda po uplynutí dvojročnej premlčacej doby. Čo sa týka argumentu zást. žalobcu, že žalovaní dobrovoľnou úhradou dlžnej splátky, prípadne svojim postojom v konaní uznali svoj dlh, čo do dôvodu aj výšky, uviedol, že uznanie dlhu v zmysle § 558 Obč. zák. musí spĺňať formálne náležitosti a navyše v prípade premlčaného dlhu musí ten, kto dlh uznal, mať vedomosť o jeho premlčaní, čo žalobca nepreukázal. Námietku premlčania vznesenú veriteľmi dlžníkov, preto považoval súd za dôvodnú a žalobu zamietol. K námietkam žalobcu uviedol, že pre daný prípad aplikoval ust. Občianskeho zákonníka, že premlčanie posudzovať podľa Obchodného zákonníka č. 513/1991 Zb. nie je možné, pretože v konaní bolo jednoznačne preukázané, že nárok sa vymáha v súvislosti s poskytnutím úveru na základe zmluvy, od ktorej žalobca platne odstúpil, že platným odstúpením od zmluvy došlo k zániku zmluvy od jej začiatku, t.j. ex tunc, preto je namieste, aby účastníci takejto zmluvy si navzájom vrátili poskytnuté plnenie. Poukázal na to, že samotný zák. č. 124/1996 Zb. o Štátnom fonde rozvoja bývania v znení zmien a doplnkov vo viacerých svojich ustanoveniach odkazuje na aplikáciu Občianskeho zákonníka a to napríklad aj v jeho ust. §11,§12, a tiež Zmluva o poskytnutí podpory uzavretej medzi stranami sporu dňa 25.5.2000 odkazuje na aplikáciu Obč. zák., že nie je preto namieste za situácie, keď došlo k odstúpeniu od zmluvy, na predmetný právny vzťah uplatňovať ustanovenia Obchodného zákonníka. Samotný žalobca v žalobe uviedol, že od Zmluvy o poskytnutí podpory vo forme úveru č. 810/7882/1998 listom z 25.4.2012 jednostranne odstúpil a predložil aj doručenie tohto odstúpenia. Súd posúdil zmluvu uzavretú medzi stranami ako zmluvu spotrebiteľskú, a to bez ohľadu na to, že nejde o zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa zák. č. 129/2010 Z.z. (§ 1 ods. 3 písm. p/ citovaného zákona), že nie je právne významné, že predmetná úverová zmluva uzavretá medzi stranami sporu nebola zmluvou o spotrebiteľskom úvere, pokiaľ je daný jej spotrebiteľský charakter v širšom slova zmysle, a to v zmysle § 52 ods. 1, 3, 4 Obč. zák. Dôvod pre takúto aplikáciu mu vyplynul nepochybne zo záverečných ust. predmetnej zmluvy o úvere(uvedených vyššie), ktorí účastníci pripustili, že ich právne vzťahy sa riadia tak Obchodným zákonníkom, ako aj Občianskym zákonníkom. Zároveň konštatoval, že v predmetnej veci ide o vzťah dodávateľa a spotrebiteľa, nakoľko žalobca ako Štátny fond rozvoja

bývania je samostatnou právnickou osobou v zmysle § 1 ods. 2 zák. č. 124/1996 Z.z. o Štátnom fonde rozvoja bývania v znení platnom ku dňu uzavretia predmetnej zmluvy medzi účastníkmi, pričom v § 1 ods. 1 má vymedzený predmet svojej činnosti, teda podporu výstavby bytov a iné činnosti súvisiace s rozvojom a zveľaďovaním bytového fondu, pričom z § 3 sú zrejmé zdroje tohto fondu, ktorými sú okrem iného aj splátky úrokov poskytnutých z fondu, sankcie za porušenie zmluvných podmienok, ako aj úroky z prostriedkov fondu uložených v banke. Z uvedeného mu vyplynulo, že ide o právnickú osobu, ktorá má charakter subjektu hospodáriaceho so ziskom, z čoho vyplýva, že ide vlastne o činnosť obchodnú, ako aj činnosť poskytovania služieb širokej verejnosti, a preto aj žalobcu je možné subsumovať pod ust. § 52 ods. 1 Obč. zák., že žalovaní 1, 2, 3 sú nepochybne spotrebiteľmi, ktorí služby a pôsobnosť žalobcu využili v zmysle zák. č. 124/1996 Z.z. a nevystupovali v predmetnom právnom vzťahu v rámci svojej obchodnej činnosti, alebo inej podnikateľskej činnosti. Mal za zrejmé, že úprava odstúpenia od zmluvy v Občianskom zákonníku je výhodnejšia pre žalovaných 1, 2, 3 ako spotrebiteľov, preto aplikoval na predmetnú spotrebiteľskú vec v časti odstúpenia od zmluvy Občiansky zákonník, teda priklonil sa k priaznivejšiemu výkladu zmluvných ustanovení pre spotrebiteľa. Konštatoval, že na uvedenom nemôže nič zmeniť ani to, že žalovaná 1, súhlasila so splátkovým kalendárom, pretože uvedené nie je možné považovať za nováciu zmluvného vzťahu, že tento úkon nie je možné vyhodnotiť ako dohodu v zmysle ustanovenia § 570 Obč. zák., podľa ktorého ak sa veriteľ dohodne s dlžníkom, že doterajší záväzok sa nahrádza novým záväzkom, doterajší záväzok zaniká a dlžník je povinný plniť nový záväzok, že ak sa nahrádza záväzok zriadený písomnou formou, musí sa dohoda o zriadení nového záväzku uzavrieť písomne. To isté platí, ak sa nahrádza premlčaný záväzok (§ 570 Obč. zák.). Urobil záver, že návrh na uzavretie splátkového kalendára a jeho súhlas nezodpovedajú cit. ust., preto o nováciu nemôže ísť, že za situácie, keď žalobca odstúpil od zmluvy 25.4.2012, ktoré odstúpenie bolo doručené žalovaným 11.5.2012, do dňa podania žaloby 11.9.2015 uplynula premlčacia doba tak subjektívna v trvaní 2 rokov, ako aj objektívna v trvaní 3 rokov. Vzhľadom na úspech žalovaných 1,2,3 v konaní rozhodol podľa § 262 ods. 1, ods. 2 C.s.p., že majú nárok na plnú náhradu trov konania.

4. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z odvolacích dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) C.s.p., t.j. že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

5. Žalobca v odvolaní, o.i. namietal, že v uvedenom konaní nevystupuje ani nekoná v rámci svojej činnosti ako „dodávateľ“ v zmysle zákonnej definície uvedenej v § 52 ods. 3 Obč. zák., že zákon v § 52 ods. 2 Obč. zák. striktno určuje, aké subjekty môžu uzavrieť zmluvu, ktorá bude mať charakter spotrebiteľskej zmluvy. Citujúc znenie § 52 ods. 1, 2, 3 a 4 Obč. zák., poukázal na to, že zmluva o poskytnutí podpory vo forme úveru ním uzatváraná nemôže byť označovaná ako spotrebiteľská zmluva, nakoľko nie je splnená podmienka subjektu na strane žalobcu, ktorý nespĺňa povinné znaky dodávateľa tak, ako ich vymedzuje § 52 ods. 3 Obč. zák. Zdôraznil, že výkon jeho činnosti nemá žiadny z pojmových znakov podnikateľskej činnosti (podnikania) v zmysle § 2 ods. 1 Obch. zák. Ďalej poukázal na to, že finančné prostriedky je oprávnený použiť za účelom vymedzeným zákonom a že nevykonáva obchodnú, resp. podnikateľskú činnosť za účelom dosiahnutia zisku, ktorý by sa následne prerozdeľoval. Poukázal, o.i., aj na čl. 1 a 2 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „Smernica“), ktorej znenie bolo transponované do zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, čím poukázal, že nejde o spotrebiteľský úver. Opakoval, že jeho činnosť nie je uskutočňovaná za účelom dosiahnutia zisku a že ho nemožno subsumovať zo žiadnych zo subjektov definovaných Obchodným zákonníkom. Ďalej zdôraznil, že predmetná zmluva nie je zmluvou o úvere, ktorá je typovou zmluvou alebo formulárovou zmluvou, že ani samotný žalobca do určitej miery nedokáže ovplyvniť podstatný obsah zmluvy vymedzený zákonným ustanovením (§ 12 zákona č. 124/1996 Z.z. o štátnom fonde rozvoja bývania účinného v čase vzniku právneho vzťahu strán sporu), náležitosti ktoré musí obsahovať každá zmluva uzatváraná žalobcom za účelom poskytnutia podpory, a to údaje o zmluvných stranách, účel, výšku, druh a čerpanie poskytnutej podpory, spôsob plnenia záväzkov zmluvných strán, zabezpečenie záväzkov, bezhotovostný spôsob úhrady z podpory, technické podmienky stavby a dĺžku času jej uskutočnenia, sankcie za porušenie zmluvných podmienok, spôsob kontroly plnenia zmluvných podmienok a dôsledky ich nedodržania, ak je žiadateľom osoba podľa § 7 písm. a), tak aj minimálny čas, v ktorom bude stavbu vlastniť a užívať on alebo osoby jemu blízke, alebo osoby oprávnené podľa osobitného predpisu. Ďalej poukázal aj

na novelu zákona č. 150/2013 Z.z. o štátnom fonde rozvoja bývania a na § 9, ktorý sa dopĺňať ods. 7, ktorý znie: „Podpora poskytnutá vo forme úveru nie je spotrebiteľským úverom podľa osobitného predpisu.“ Ďalej uviedol, že súd na jednej strane konštatuje, že zmluva o úvere nie je zmluvou o spotrebiteľskom úvere podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, že na druhej strane však uvádza, že zmluva o úvere uzavretá medzi stranami sporu sa v širšom zmysle slova spravuje ust. § 52 ods. 1, 3 a 4 Občianskeho zákonníka a že je daný jej spotrebiteľský charakter v širšom slova zmysle, že Občiansky zákonník pojem spotrebiteľský charakter v širšom slova zmysle nedefinuje v žiadnom ustanovení a naopak v § 1 ods. 3 písm. p/ zákona o spotrebiteľských úveroch presne definuje, aký úver sa nepovažuje za tzv. spotrebiteľský úver, že uvedené závery sa javia ako zmätočné, že súd na konkrétny právny vzťah založený zmluvou upravenou výlučne v Obchodnom zákonníku aplikuje ustanovenia Občianskeho zákonníka. Žalobca zastával názor, že pokiaľ je konkrétne zmluva ako zmluvný typ upravená v Obchodnom zákonníku, nemožno na ňu použiť ustanovenia Občianskeho zákonníka (s výnimkou tých ustanovení, ktoré obchodnoprávna úprava neobsahuje, resp. na ne odkazuje). Uviedol, že v danom prípade je potrebné vychádzať z ustanovení Obchodného zákonníka o zmluve o úvere a tiež z ustanovení o premlčaní a o odstúpení od zmluvy, nakoľko Obchodný zákonník obsahuje samostatnú a ucelenú úpravu uvedených inštitútov. Za nelogické považoval, že z akého dôvodu súd posudzoval odstúpenie od zmluvy o úvere a nároky z neho plynúce a rovnako aj premlčanie pohľadávky žalobcu v intenciách Občianskeho zákonníka. Ďalej poukázal na niektoré rozhodnutia súdov SR, ktoré vychádzajú z uvedeného právneho posúdenia zmluvného vzťahu založeného zmluvou o poskytnutí podpory vo forme úveru. Citoval z rozsudku Najvyššieho súdu SR 5Cdo/120/2010, z rozsudku Okresného súdu Žilina 14C/323/2013-230 zo 14.1.2016, rozsudku Okresného súdu Prešov 14C/185/2015-121 z 26.10.2016, Okresného súdu Dunajská Streda 15Csp/130/2016-143 zo 14.12.2016. Žalobca ďalej zotrval na svojom vyjadrení, že vzťah založený medzi ním a žalovanými je obchodnoprávnym vzťahom a to konkrétne vzťahom zo zmluvy o úvere. S aplikáciou § 451 ods. 1, 2 Obč. zák. súdom v prejednávanej veci sa nestotožnil a to vzhľadom na účinky odstúpenia podľa Obchodného zákonníka, ktorá úprava sa líši od úpravy v Občianskom zákonníku, kde odstúpenie od zmluvy má účinky ex tunc, t.j. zmluva sa ruší od počiatku, kým pri obchodnoprávných záväzkových vzťahov odstúpenie od zmluvy má účinky ex nunc, to znamená, že zánik zmluvy nastáva v dobe účinnosti právneho úkonu, ktorým oprávnená strana odstúpila od zmluvy. Poukázal na to, že povinnosť vrátiť poskytnuté prostriedky je záväzkom z úverovej zmluvy, pretože odstúpením nezaniká zmluva, ale len niektoré povinnosti zo záväzkového vzťahu. Žalobca zastával názor, že jeho nárok na zaplatenie žalovanej sumy s prísl. nie je premlčaný, že odstúpenie bolo prevzaté žalovanými, resp. uložené v máji 2012 a žaloba bola doručená súdu v septembri 2015, t.j. v rámci plynutia 4-ročnej premlčacej doby. Ďalej citoval sčasti z odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Košiciach 4Cob/81/2014 z 30.10.2014, z rozhodnutia Ústavného súdu SR sp.zn. II.ÚS 593/2015. Poukázal aj na to, že výška zmluvnej pokuty dohodnutá v zmluve o poskytnutí podpory je primeraná s prihliadnutím na hodnotu a význam zabezpečovanej povinnosti, že žalovaní sú povinní uhradiť mu zmluvnú pokutu vo výške 10% z dlžnej sumy, ktorá pozostáva zo súčtu zostatku istiny a úroku, ktoré žalobca vyčíslil v odstúpení, že v uvedenom ust. je teda spôsob určenia výšky zmluvnej pokuty jednoznačný a to vo vzťahu k základu, z ktorého sa vypočítava, ako aj vo vzťahu k spôsobu výpočtu. Citoval znenie § 544 ods. 2, § 545 ods. 1 Obč. zák., § 300 a § 302 Obch. zák., a sčasti aj z odôvodnenia uznesenia Najvyššieho súdu SR 2MObdo 3/2009, z rozsudku Najvyššieho súdu SR 4Obdo/4/99. Citujúc znenie čl. VII. body 7.1, 7.2, 7.3, 7.4 Zmluvy zastával názor, že podmienka písomnej výzvy v zmysle čl. VII. zmluvy o úvere bola splnená zaslaním odstúpením od zmluvy na poslednú známu adresu žalovaných a keďže žalovaní v 1. a 3. rade riadne prevzali odstúpenie a žalovaný v 2. rade ho neprevzal v odbernej lehote, pričom sa uplatnila fikcia doručenia a uvedený úkon žalobcu začal voči nemu pôsobiť od dátumu uloženia zásielky, že odstúpením od úverovej zmluvy nedochádza k zániku hlavného záväzku, teda nedochádza ani k zániku ručenia. Ďalej citoval sčasti z odôvodnenia rozsudku Najvyššieho súdu SR 2Obdo/33/2012, z rozsudku Najvyššieho súdu ČR 32Odo/629/2006, z rozsudku Najvyššieho súdu SR 33Cdo/2878/2008. Poukázal aj na odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Michalovce, Okresného súdu Liptovský Mikuláš. Ďalej poukázal na princíp právnej istoty upravený v čl. II Civilného sporového poriadku a na uznesenie Ústavného súdu SR IV.ÚS 499/2011-25 z 22.11.2011. Zdôraznil, že diametrálna odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná. Ďalej vytýkal súdu nepreskúmateľnosť odôvodnenia rozhodnutia, čo má za následok, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces, a to v súvislosti s časťami nároku na zaplatenie zmluvného úroku vo výške 1% od 11.6.2012 zo sumy 12.958,79 eur do zaplatenia, s ktorým sa súd v odôvodnení nevysporiadal. Z právneho posúdenia zmluvy o úvere uzavretej medzi stranami tým, že súd posúdil uvedenú zmluvu ako spotrebiteľskú zmluvu a to bez ohľadu na to, že nejde o zmluvu

o spotrebiteľskom úvere podľa zák. č. 129/2010 Z.z. a v súvislosti s dohodou o splátkach z roku 2012, ktorú žalobca predložil na pojednávaní 13.3.2017. Navrhol rozsudok zmeniť, žalobe vyhovieť a priznať mu nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, resp. rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. Žalovaní v 1., 2. a 3. rade vo vyjadrení k odvolaniu považovali rozhodnutie súdu za správne a navrhli rozsudok ako vecne správny potvrdiť s tým, že súd sa správne vysporiadal so všetkými skutočnosťami uvádzanými v konaní.

7. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. - na prejednanie odvolanie nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods. 1, 2 C.s.p. a rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p., lebo súd úplne zistil skutkový stav vecí, správne ho právne posúdil a odvolací súd sa s jeho odôvodnením v podstate stotožňuje, pretože dôvody rozsudku sú správne, na čom nič nemení ani podané odvolanie žalobcom, ktorý iba opakuje dôvody uvádzané pred súdom prvej inštancie, s ktorými sa súd prvej inštancie riadne a presvedčivo vysporiadal.

8. Ani jeden zo žalobcom uplatnených odvolacích dôvodov nie je daný.

9. Žalobca v odvolacom konaní uplatnil odvolacie dôvody uvedené v § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) C.s.p., t.j. že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci.

10. Ani jeden z uvedených odvolacích dôvodov nie je daný.

11. Žalobca vytýka rozhodnutiu jeho nepreskúmateľnosť, ktorá je obsiahnutá v odvolacom dôvode uvedenom v § 365 ods. 1 písm. b), t.j. že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Výhrada žalobcu o nepreskúmateľnosti rozhodnutia je neopodstatnená.

13. Písomné vyhotovenie rozhodnutia a jeho odôvodnenie zodpovedá všetkým kritériám uvedeným v § 220 C.s.p. (účinného v čase rozhodovania súdu prvej inštancie). V odôvodnení rozsudku súd uviedol, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadrili žalovaní, aké prostriedky procesnej obrany použili. Súd jasne a výstižne vysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal, ako ich vyhodnotil, ako vec právne posúdil, pričom jeho rozhodnutie zodpovedá kritériám presvedčivosti.

14. Žalobca pokiaľ ide o nepreskúmateľnosť rozsudku a jeho odôvodnenie konkrétne vytýka súdu, že je nedostatočné a zmätočné a to v časti nároku na zaplatenie zmluvného úroku vo výške 1% od 11.6.2012 zo sumy 12.958,89 eur do zaplatenia, že súd sa s týmto nárok v odôvodnení rozsudku nevysporiadal, pokiaľ ide o právne posúdenie zmluvy o úvere uzavretej medzi stranami, pokiaľ súd posúdil uvedenú zmluvu ako spotrebiteľskú a to bez ohľadu na to, že nejde o zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa zákona č. 129/2010 Z.z. a v súvislosti s dohodou o splátkach z r. 2012, ktorú predložil na pojednávaní 13.3.2017.

15. Výhrady žalobcu sú neopodstatnené z dôvodu, že súd posúdil nárok žalobcu, nielen na zaplatenie istiny, ale aj jej prísl. ako premlčaný podľa ust. Občianskeho zákonníka, ktoré prísl. pohľadávky sa premlčalo spolu so žalovanou istinou a žalobcovi tak zaniklo právo na plnenie žalovanej istiny spolu s prísl.

16. Pokiaľ ide o odôvodnenie rozsudku v súvislosti s dohodou o splátkach z r. 2012, s touto skutočnosťou sa súd riadne a presvedčivo vysporiadal v odôvodnení rozsudku pod bodom 18., keď, o.i., poukázal na to, že uznanie dlhu podľa § 558 Obč. zák. musí spĺňať formálne náležitosti a navyše v prípade premlčaného dlhu musí ten, kto dlh uznal, mať vedomosť o jeho premlčaní, čo žalobca nepreukázal a pod bodom 22., že na uvedenom nemôže nič zmeniť ani to, že žalovaná 1, súhlasila so splátkovým kalendárom, pretože uvedené nie je možné považovať za nováciu zmluvného vzťahu, že tento úkon nie je možné vyhodnotiť ako dohodu v zmysle § 570 Obč. zák., podľa ktorého ak sa veriteľ dohodne s dlžníkom, že doterajší záväzok sa nahrádza novým záväzkom, doterajší záväzok zaniká a dlžník je povinný plniť nový záväzok, že ak sa nahrádza záväzok zriadený písomnou formou, musí sa dohoda o zriadení nového záväzku uzavrieť písomne. To isté platí, ak sa nahrádza premlčaný záväzok (§ 570 Obč. zák.). Urobil záver, že návrh na uzavretie splátkového kalendára a jeho súhlas nezodpovedajú cit. ust., preto o nováciu nemôže ísť, že za situácie, keď žalobca odstúpil od zmluvy 25.4.2012, ktoré odstúpenie bolo doručené žalovaným 11.5.2012, do dňa podania žaloby 11.9.2015 uplynula premlčacia doba tak subjektívna v trvaní 2 rokov, ako aj objektívna v trvaní 3 rokov.

17. Žalobca v odvolaní uplatnil odvolacie dôvody, t.j. že súd vec nesprávne právne posúdil a že z vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam.

18. Odvolací dôvod týkajúci sa chyby v zisťovaní skutkového stavu veci spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre rozhodnutie súdu prvej inštancie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne lebo nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 C.s.p., a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov strán alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 C.s.p.

19. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplývala, resp. vyšla počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov strán alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 C.s.p.

20. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s dôvodmi rozsudku, pokiaľ ide o vyhodnotenie skutkového stavu.

21. Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t.zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú strany i podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu).

22. Súd použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, tzn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach strán sporu, na čom nič nemenia ani skutočnosti uvedené v odvolaní žalobcu.

23. V prejednávanej veci je potrebné dodať, že s prihliadnutím na jej spotrebiteľský charakter, bola namieste aplikácia ust. Obč. zák.

24. Zmluva o poskytnutí podpory uzavretá podľa zák. č. 124/1996 Z.z. je, o.i. aj zmluvou spotrebiteľskou, na ktorú sa vzťahuje osobitná právna úprava o ochrane spotrebiteľa.

25. Aj pokiaľ ide o úver, ktorý patrí podľa § 261 ods. 3 písm. d) Obch. zák. medzi tzv. „absolútne obchody“, nie je možné ani v tomto prípade určovať premlčaciu dobu podľa Obch. zák., ale tá sa má určovať podľa Obč. zák.

26. Napokon je potrebné prihliadnuť aj na to, že celkové nastavenie spoločenských vzťahov v oblasti ochrany spotrebiteľa je nepochybné, že smeruje k maximalizácii ochrany spotrebiteľa ako slabšej strany v právnych vzťahoch a, že každá právna norma sa má vykladať na prospech toho, na ochranu ktorého je primárne určená.

27. Záver súdu, pokiaľ súd zmluvu o poskytnutí podpory uzavretú podľa zák. č. 124/1996 Z.z. posúdil ako spotrebiteľskú zmluvu je správny a to bez ohľadu na to, že nešlo o zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa zák. č. 129/2010 Z.z., pokiaľ je daný jej spotrebiteľský charakter v širšom slova zmysle a to v zmysle § 52 ods. 1, 3 a 4 Obč. zák.

28. Osobitne je potrebné k výhradám žalobcu, že zmluva o poskytnutí podpory nie je spotrebiteľskou zmluvou, resp. zmluvou o spotrebiteľskom úvere uviesť, že spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

29. V prejednávanej veci nie je sporné, že predmetná zmluva medzi stranami sporu bola uzavretá podľa ust. zák. č. 124/1996 Z.z. a že obsahuje aj podstatné náležitosti úverovej zmluvy podľa § 497 Obch. zák., jej predmet (čl. I Zmluvy) označuje konkrétnu formu poskytovanej podpory v podobe poskytnutia úveru a nenávratného príspevku na stavbu rodinného domu v N.. V prejednávanej veci je však rozhodujúcim posúdenie, či na tento obchodnoprávny vzťah posudzovaný v režime obchodnoprávnej úpravy teda aj v otázke premlčania sa uplatnia ust. Občianskeho zákonníka o premlčaní z dôvodu, že súčasne ide o vzťah spotrebiteľský, upravený normami občianskeho práva. V tejto súvislosti je nutné pamätať na ust. § 52 ods. 2 Obč. zák. Premlčanie je v Občianskom zákonníku upravené rovnako ako spotrebiteľské zmluvy vo všeobecnej časti v samostatnej hlave, pričom premlčanie nemožno chápať ako špeciálne ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, ide totiž o všeobecné ustanovenia dopadajúce na všetky občianskoprávne vzťahy.

30. Slovenský právny poriadok upravoval postavenie a ochranu spotrebiteľa najskôr v zákone č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, ktorý bol účinný v období od 31.12.1992 do 30.6.2007, v jeho ust. § 23a účinné v období od 1.1.2000 do 24.11.2004 zakotvil tzv. typovú zmluvu, ktorou sa podľa citovaného zákona rozumie zmluva, ktorá sa má uzavrieť vo viacerých prípadoch, ak je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. Podľa ods. 2 tohto ustanovenia typová zmluva nesmie obsahovať a/ neprimerané podmienky, ktoré na škodu spotrebiteľa zakladajú nápadný nepomer medzi právami a povinnosťami zmluvných strán, najmä 1. podmienky, ktoré viažu predaj výroku a poskytnutie služby na odobratie iného výroku alebo na prevzatie inej služby, 2. podmienky, ktorými sa podmieňuje predaj výroku alebo poskytnutie služby s požiadavkou, aby spotrebiteľ zabezpečil pre predávajúceho ďalšieho spotrebiteľa, ktorý s ním uzavrie rovnakú alebo podobnú zmluvu; b/ podmienky, ktoré sú v rozpore s dobrými mravmi. S účinnosťou od 25.11.2004 (do 30.6.2007) cit. zák. v § 23a definoval už spotrebiteľské zmluvy ako zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. Občiansky zákonník č. 40/1964 Zb. definoval spotrebiteľské zmluvy v § 52 rozdielne v období od 1.4.2004 do 31.12.2007 a rozdielne v období od 1.1.2008. Podľa § 52 Obč. zák. v znení od 1.4.2004 do 31.12.2007 zakotvoval,

že spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v 8. v časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy. Je nesporné, že predmetná zmluva je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle § 23a zákona č. 634/1992 Zb. v znení účinného v období od 1.1.2000 do 24.11.2004, keďže ide o zmluvu, ktorej charakteristickým znakom je, že sa uzatvára vo viacerých prípadoch a je z nej zrejmé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvnil, že zmluva uzavretá medzi stranami sporu je v zmysle právneho poriadku SR spotrebiteľskou zmluvou. Zmluvný vzťah strán sporu založený zmluvou o poskytnutí podpory uzavretej podľa 124/1996 Z.z. založený zmluvou o poskytnutí podpory štátneho fondu rozvoja bývania z prostriedkov fondu za účelom výstavby bytu a to rodinného domu je potrebné posúdiť aj z hľadiska ustanovení zákona o ochrane spotrebiteľa, nakoľko ide o zmluvu, ktorej charakteristickým znakom je, že sa uzatvára vo viacerých prípadoch a je pre ňu obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje a preto posúdenie námietky premlčania bolo potrebné aplikovať ust. Obč. zák. o premlčaní, ktoré sú pre spotrebiteľa výhodnejšie, nakoľko ide o kratšiu premlčaciu lehotu oproti premlčacej lehote upravenej v Obchodnom zákonníku, ktorá je 4-ročná.

31. Výhrady žalobcu, že žalobca pri poskytovaní úveru vo vzťahu k žalovaným v 1. až 3. rade nebol dodávateľom sú neopodstatnené. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca ako Štátny fond rozvoja bývania je samostatnou právnickou osobou v zmysle § 1 ods. 2 zák. č. 129/1996 Zb. o štátnom fonde rozvoja bývania v znení platnom ku dňu uzavretia predmetnej zmluvy, pričom v § 1 ods. 1 má vymedzený predmet svojej činnosti, teda podporuje výstavby bytov a iné činnosti súvisiace s rozvojom a zveľaďovaním bytového fondu, že z § 3 sú zrejmé zdroje tohto fondu, ktorými sú, o.i. aj splátky úrokov poskytnutých z fondu, sankcie za porušenie zmluvných podmienok, ako aj úroky z prostriedkov fondu uložených v banke, že ide o právnickú osobu, ktorá má charakter subjektu hospodáriaceho so ziskom, z čoho vyplýva, že ide o činnosť obchodnú (poskytuje úvery), ako aj o činnosť z poskytovania služieb širokej verejnosti a preto aj žalobcu je možné subsumovať podľa § 52 ods. 1 Obč. zák., že žalovaní v 1., 2. a 3. rade sú nepochybne spotrebiteľmi, ktorých služby a spôsobilosť žalobcu využili v zmysle zákona č. 124/1996 Z.z., lebo nevystupovali v predmetnom právnom vzťahu v rámci svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

32. Je potrebné poukázať, o.i., aj na to, že žalobca si protirečí, lebo na jednej strane tvrdí, že nie je dodávateľom, že nie je subjektom, ktorý koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a na strane druhej tvrdí, že predmetná zmluva bola aj zmluvou úverovou, na ktorú sa majú aplikovať ust. Obch. zák., v ktorom prípade sa sám žalobca označil za veriteľa (bod 1. Veriteľ: Štátny fond rozvoja bývania - Zmluvné strany označené v zmluve č. 810/7882/1998, Vo forme: úveru, nenávratného príspevku- fotokópia na čl. 6). Z čl. I predmetnej zmluvy vyplýva, že predmetom zmluvy bolo poskytnutie podpory prostriedkov z fondu podľa zákona č. 124/1996 Z.z. na základe žiadosti žiadateľa č. 7882/Ž/1998 z 25.9.1998 vo forme úveru a nenávratného príspevku, že išlo aj o poskytnutie úveru, ktorý bol úročený základnou úrokovou sadzbou vo výške 1%.

33. Pri výklade pojmu dodávateľ podľa § 52 ods. 3 Obč. zák. a definovaní pojmu „dodávateľ“ je potrebné vychádzať z toho, že táto osoba koná v rámci predmetu svojej činnosti, t.j. obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, že nie je pritom rozhodujúce, či ide o právnickú alebo fyzickú osobu. O predmete činnosti možno hovoriť iba v súvislosti s činnosťou, ktorú daná osoba vykonáva na základe oprávnenia vyplývajúceho pre takúto činnosť z právnej úpravy. Môže pritom ísť o činnosť založenú na všeobecnej právnej úprave (napr. na základe živnostenského oprávnenia) alebo na základe osobitného oprávnenia vyplývajúceho z osobitného zákona (napr. podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, zákona č. 566/2001 Z.z. o cenných papieroch a investičných službách). Pod podnikateľskou činnosťou sa rozumie teda aj činnosť vykonávaná na základe osobitného zákona.

34. Z uvedených dôvodov bolo potrebné rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

35. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 C.s.p.

36. Žalobca v odvolacom konaní bol neúspešný a úspešným žalovaným v 1. až 3. rade náhrada trov odvolacieho konania nebola priznaná z dôvodu, lebo ich vyjadrenie k odvolaniu malo iba formálny charakter, ktoré nemožno považovať za účelne vynaložené trovy konania.

37. Výsledok hlasovania - pomer hlasov : 3 hlasy za (§ 393 ods. 2 posledná veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).